

det strax. Altsaa jeg gjentager; man vælger det eneste Middel, som i dette Dieblik kan indeholde særdeles store Vanskeligheder, for at naae det Resultat, som man nu gjennem saa mange og saa lange Taler har fortalt, man vilde. Det er altsaa det, vi skal fortælle vore Vælgere, naar vi nu komme ud til vore Møder. Det skal altsaa vi Høire-mænd fortælle — vi, som ikke have været med dertil. De andre ærede Medlemmer skulle tillige fortælle, hvorfor de gjorde det — ja, det maa jo være meget, meget vanskelige (Modsigelse af Holstein), — det ærede Medlem skal se, det vil blive vanskeligt; thi den Naade, hvorpaa det ærede Medlem i Gaar søgte at forsvare det og navnlig at bringe Konsekventens deri, forekommer mig ikke at være fuldt tilfredsstillende. Et af det ærede Medlems Argumenter var — ja, der er først den overordentlige Afsty for provisoriske Finantslove, det ligger paa Bunden, det kjende vi Alle — et af det ærede Medlems Argumenter var, at det Skridt, man nu vilde foretage, stod saa udmærket i Samklang med, hvad der skete i Fjor, og var en ligefrem Konsekvent's deraf. Seg kan ikke nægte, jeg hører til dem, som af hele Westhieten næsten sætter mest Pris paa det Oratoriske. Seg hører til dem, som altid med spændt Opmærksomhed hører det ærede Medlem tale; det er mig en ren Fornøjelse. Men i Gaar, da det ærede Medlem kom til sin Udvikling af dette Punkt om det Konsekvente med Hensyn til Stillingen fra i Fjor, saa vil jeg ikke skjule, at jeg hørte til de Medlemmer, der kom til at smile høit, og det var, fordi jeg virkelig nu ventede en oratorisk Nidelse. Seg havde Følelsen af, at her var et Punkt, hvor det største oratoriske Snille maatte anvendes for at staffe Konsekventens og Klarhed til Stede, at almindelige Menneſter kunde forstaa det, og jeg vil sige — jeg blev ikke stuffet i denne Henseende. Det ærede Medlem sagde blandt Andet: Da man i Fjor i Henhold til den private Indbringelse havde forkastet den provisoriske Finantslov, havde man derved givet sin Mening tilkjende, og nogle Høireteretsdommere havde saa siden givet en anden Mening tilkjende; men det gjorde aldeles ikke Noget; dette Thing fastholdt sin Mening. Se, det kan jeg endda forstaa; men Sagen er: der er ikke Spørgsmaal om en Meningsstillkjendegivelse i denne Sag. Det er ikke det, det væsentlig kommer an paa; nei, det, det kommer an paa, er et Skridt, som kan berøve det foreliggende Retsgrundlag sin Retskraft, og dertil sagde det ærede Medlem, at da Provisoriet kom anden Gang, var det et

Forslag til en Lov, som man kunde behandle paa anden Naade. Nei, det var ikke alene et Forslag til Lov, men det var en fuldstændig retskraftig Lov, i Henhold til hvilken Skatter bleve opkrævede, og i Henhold til hvilken Fogden gjorde Execution, og Domstolene havde stadfæstet det, saa det nyttede i Virkeligheden ikke Noget at sige, at det kun var et Forslag til Lov; thi de ærede Herrer af Flertallet have undladt i Fjor at berøve den virkelig eksisterende Lov den Retskraft, den jo en Gang havde. Det har det ærede Medlem undladt i Fjor, og dette var fuldstændig rigtigt, naar han i Fjor ofte gjentog, at han vilde arbejde for at tilvejebringe en ordinær Finantslov. Men hvad vil det ærede Medlem i Aar? Han vil berøve dette Retsgrundlag den Retskraft, det en Gang har, og derved skabe en Rets-tilstand, hvorved vi forhindres fra at arbejde paa den Finantslov, som man dog ønsker. Der er intet Menneſte, som vil være i Stand til at se det Konsekvente. Seg veed ikke, hvor vidt det ærede Medlems Misopfattelse af denne Sag rækker, men jeg forudsætter, at den ikke rækker ret langt. Seg tror imidlertid, at ude i Befolkningen er man bleven staaende ved det, at det virkelig var et nyt Forslag til Lov, som Finantsministeren kom med i Fjor, og at man saa ikke kom i nogen Modsigelse med sig selv ved at lade det gaa i Udvalg; men det var, foruden at være et Forslag, tillige gjældende, retskraftig Lov, godkjendt af Domstolene, og vedblev fremdeles at staa ved Magt, da man ikke slog det ihjel. Det er derfor umuligt at gaa til det Skridt, som de Herrer foreslaa, af den Grund, at der aldeles ikke kommer Overensstemmelse imellem, hvad de Herrer gjør i Aar og hvad de gjorde i Fjor, hvis de ikke lade denne Sag gaa til 2den Behandling. — Seg skal endnu tillade mig at gjøre en lille Bemærkning til det ærede Medlem; han ytrede i Gaar overfor en af mine Kolleger, det ærede Medlem fra Værø (Brodenhuus-Schack), som havde givet Anledning dertil ved at nævne det moderate Høire, at dette var en Fe, som man sjældent saae noget til. Ja, det kan gjerne være, at det meget ærede Medlem her en Gang har havt Ret, og at det ærede Medlem fra Værø havde nogen Uret; thi efter det sidste ærede Medlems Udtalelser kunde det ærede Medlem (Holstein-Ledreborg) jo maaste antage, at der eksisterede et moderat Høire, som var Noget for sig, i Modsætning til det andet Høire. Seg tillod mig imidlertid i Fjor — jeg kan endnu saa godt huske det — at yttre om